

BISKÜVİ

비스킷

Kim Sun Mi

DESTEK MEDYA GRUBU

©ATHİCA: 247
ROMAN: 31

BİSKÜVİ
Kim Sun Mi

Copyright © 2023 by Kim Sun Mi
All rights reserved.

비스킷 The Biscuits

First published in Korea in 2023 by Wisdom House, Inc.
Turkish translation © 2025 Destek Yapım Prodüksiyon Dış Ticaret A.Ş.

This edition published by arrangement with Wisdom House, Inc.
through Orange Agency Co., Ltd.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumaloğlu

Yayına Hazırlayan: Ebru Aydın

Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Çevirmen: Merve Çetinbaş

Editör: Sümeyra İlkaz

Son Okuma: Kardelen Uysal

Sayfa Düzeni: Serap Bertay

Sosyal Medya-Grafik: Nursefa Üzümler Kalender - Mina Sönmez

ATHİCA: 1.Baskı: Şubat 2025

Yayınca Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-6187-68-9

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com

[f](#) athicabooks [@](#) athicabooks [t](#) athicabooks

[d](#) athicabooks [info@destekyayinlari.com](#)

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 77699 **Tel:** (0212) 613 30 06

Kim Sun Mi

BISKÜVİ

비스킷

Çevirmen: Merve Çetinbaş

ATHICA
ATHICA

İlk Söz 7

1 Kursun Gürültüsü 11

2 Taşınma Gürültüsü 31

3 Üst Katın Gürültüsü 46

4 Motosikletin Gürültüsü 59

5 Çocuk Parkının Gürültüsü 74

6 Kalbimin Gürültüsü 87

7 Ziyaretin Gürültüsü 101

8 Hastanenin Gürültüsü 115

9 Kaçışın Gürültüsü 128

10 Kurtuluşun Gürültüsü 145

Son Söz 162

Yazarın Notu 173

Gençlik Jüri Komitesi'nin Övgüleri 174

İlk Söz

Dünyada kendini koruma gücünü kaybetmiş, gözle görülemeyen insanlar vardır. Çeşitli sebeplerle varlık duygusu ortadan kaybolan ve herkese yabancılaşan insanlar... Ben o insanlara “Bisküvi” adını veriyorum. Tıpkı bir atıştırma malı olan bisküviler gibi kolayca kırılabilme eğilimi gösterirler. Bisküviler kolayca kırılır, parçalanır ve en ufak darbeye bile ufalanırlar. Bu şekilde kendi dünyasında gitgide yalnızlaşan bisküviler, gözle görülemeyen bir varlığa dönüşürler.

Bisküviler göze fazla batmadığı için onlara bazen hayalet veya doğaüstü fenomen muamelesi yapılır. Ayrıca bu devasa dünyada hayaletlerin veya doğaüstü olayların olmadığını da kim söylüyor?

Bence insanlar fotoğraflarda belirsiz şekiller yakaladıklarını iddia ettiklerinde veya terk edilmiş yerlerde ürktücü bir hisse kapıldıklarında, genellikle etraflarında bir bisküvi bulunmaktadır.

Ben bisküvileri sesinden tanırım. Hafif nefeslerinin sesini, zayıf adımlarının sesini, nazıkçe süzölen kumaş sesini duyuram ve onların etrafımda olduğunu anlarım. O sesi algılamamın ardından onların görüntüleri de gözümün önünde belirir.

Bisküvilerin şekli genellikle belirsizdir. Belirsizliğin düzeyi, bisküvinin kendisini nasıl algıladığına bağılı olarak değışiklik gösterir. Ben bisküvileri üç aşamaya ayırıyorum.

1. aşama yarıya bölünmüşlük durumudur. Tamamen görünmez değil, ancak tam olarak da oradaymış hissi uyandırmadıkları için çevredeki insanlar genellikle “Aa, sen burada mıydın? Farkında değilim.” gibi tepkiler verirler. Vücut hatları belli belirsizdir ve silüetleri ise net değildir. Görüşü iyi olan bir kişi, 1. aşama bir bisküvi ile karşılaştığında o kişinin karanlık biri olduğu izlenimini alabilir.

2. aşama parçalara ayrılma durumudur. Yanlarında beş kişi olsa o beş kişinin bile tanımadığı durumudur. Varlık hisleri çok belirsizdir ve kendilerini koruma güçleri de bir o kadar zayıftır. Camın arkasından bakıyormuşsunuz gibi bulanık olduğu için, gördüğünüz şeyin ne olduğunu anlamak genellikle zordur. 2. aşama bisküviler, hayalet veya doğaüstü bir varlık olarak da algılanabilirler. Bazen ses aracılığı ile varlıkları belli olabilir. Bu aniden duyulan ses de çevredekileri korkutacak derecede şaşırtabilir.

3. aşama kırıntı durumudur. Varlık hissi olmadığından, dünyadan kaybolmak üzere oldukları aşamadır. Tamamen görünmez oldukları için onları sesle dahi bulmak çok zordur. Şimdiye kadar 3. aşamada olan bir bisküvi ile sadece bir kez karşılaştım. 3. aşama bir bisküvi, uzun bir süre boyunca kendisini önemsiz bir varlık olarak gördüğü için etrafındaki ilgiyi tamamen kaybetmiştir. Bu durumda kendisini göstermeye bile cesareti olmayan bir bisküvi dünyadan kaçıp saklanma döngüsüne girer.

Şu ana kadar gözlemlediğim kadarı ile bisküvilüğün aşamaları sıkça değişme eğilimindedir. Bunun nedeni arafta yaşayan o insanların, çoğu zaman özkabul sancıları çekmesidir. Tabii ki kendi varlıklarına sıkı sıkıya tutunduğu için asla bisküvi olmayan insanlar da var şu dünyada.

Bisküviler, herkes olabilir ve her yerde olabilir. Üst katta yaşayan çocuk da kesinlikle bisküvi olmalı. Geçen akşam üst kat-tan gelen ağlama sesleri hiç şüphesiz bir bisküviye aitti.

Tabii o zaman benim durumumun da iyi olmadığını kabul etmeliyim. Ağlama sesini duymadan önce pek iyi hissetmediğim için kendimi odama kapatmışım. Herkesin böyle günleri olmaz mı? Güneş ışığının sanki sizinle alay ettiği, hayatınızın ne kadar önemsiz olduğunu hissettiğiniz o günler...

Benim bu durumumu kötüye yoran doktor, bisküvilerin benim hayal ürünü olduğunu ve bunu kabul etmem gerektiğini söyledi. Eğer bunu kabul edersem, şu ana kadar kafamda çözemediğim şeylerin hızla düzeleceğini ve her şeyin yerine oturacağını da sözlerine ekledi. Yani bu, bisküvilerin gerçekte olmadığı ve benim beyaz bayrak sallamam gerektiği anlamına geliyor. Neden hastalarına inanmayan bir hastaneye yatırıldım, inanın ben de tam olarak bilmiyorum.

Belki de bu kadar pervasız olduğum için şarlatan doktorum, yukarıdaki eve neden girmeye çalıştığıma dair dürüst bir açıklama yazarsam, bunu değerlendirdikten sonra beni taburcu etmeyi düşünceğini söyledi. Ben kesinlikle bu hastaneden çıkmalıyım. Çünkü üst kattaki adamın, polisin arkasından attığı ürpertici gülümsemesinin ne anlama geldiğini ve Bisküvi'nin kaçma şansından niye vazgeçtiğini gün yüzüne çıkarmam gerekiyor. Şu an emin olduğum tek şey Bisküvi'nin yardımına ihtiyacı olduğu. O yüzden artık yazımı biraz daha hızlıca yazacağım. Belki de bu yazı kendi yanılgımı fark etme sürecim de olabilir.

Kursun Gürültüsü

---

*"Annem hastaneden taburcu olacağımı
duyar duymaz beni ünlü bir İngilizce
kursuna kaydettirip dönüşümü beklemişti."*

Anlatmaya nereden başlasam? Evet, sanırım o perşembe gününden başlamak en iyi seçenek olacak. O günden itibaren, rasgele gerçekleşen bir dizi olay, bu kötü sonucu doğurdu. En son taburcu olduğum tarihten yaklaşık bir hafta sonrasına gidip, o süre zarfında yaşanan olaylara bir göz atalım.

Uzun süre evinden uzak kalanlar bilir, eve döndükten sonraki o bir haftayı özel planlarınızı gerçekleştirmeye harcarsınız. Uzun zaman sonra arkadaşlarla buluşarak son olaylar hakkında küçük sohbetler eden bir lise öğrencisinin günlük yaşamının ne kadar tekdüze olduğunu fark edersiniz. Liseye girdikten sonra geçirdiğim ilk yaz tatilini kutlamak amacıyla özel izinle taburcu oldum. Ama herkes ya özel derslere devam ediyordu ya da yarızamanlı işlerde çalışıyordu. O nedenle bırak heyecan verici bir arkadaş gezisini, yüzlerini görmek için bile onların programlarına uymam gerekiyordu. Bu benim meşgul olmadığım anlamına gelmiyor. Ben de meşguldüm tabii ki. Annem hastaneden taburcu olacağımı duyar duymaz beni ünlü bir İngilizce kursuna kaydettirip dönüşümü beklemişti. Anneme göre ben

Kore’de yaşayamazdım, çünkü annemin “*bakımevi*” babamın “*orasi*” adıyla andığı o yere sürekli girip çıkıyordum... Resmi adı olan “Zihinsel Sağlık Tedavi Merkezi”ni hiç kullanmamalarına bakılırsa annem ve babamın, psikiyatrik tedavinin benim geleceğimde büyük bir engel olacağını düşündükleri açıktı. Hoş o olmasa da zaten geleceğimde bir sürü engel vardı.

Ben üç tür ses terapisi alıyorum: Ses takıntısı,¹ hiperakuzi² ve fonofobi³. Tıpkı yeni doğmuş bir bebeğin aniden dünyaya fırlatılması gibi şaşkınlık içinde seslerin saldırısına uğradığımı düşünürseniz hastalığımı daha kolay bir şekilde anlayabilirsiniz. Seslerin saldırısına uğradığımda dünyam sanki ayağımın altında düzleşir ve nefes almak inanılmaz zorlaşır.

Daha da kötü olan şey, sesi belirleyen net bir kriterin olmamasıdır. Zaman zaman ruh halime veya kondisyonuma bağlı olarak bu kriterler değişebiliyor. Bazen saatin ibresi bile aşırı gürültülü olabilirken bazen de inşaat alanının yanından geçsem dahi hiç ses gelmeyeabiliyor.

Yaşlı şarlatanın teşhisine göre, sinir sistemim stres nedeniyle hasar görmüştü. Hormonal tedavinin sinir sistemime yardımcı olabileceğini ama rahatsız edici sesleri yapan şeylere karşı intikam alma isteği gibi takıntılı davranışlarımın ilaçlarla kolayca tedavi edilemeyeceğini söylemişti. Her neyse, benim ruh sağlığı merkezine yattığım gerçeği bir sır. Kimliğim, Amerika Birleşik Devletleri’nin doğusunda bir yerde sık sık dil eğitimine katılan

---

1 Ses takıntısı: Kişinin nefes alma, çiğneme ve birçok insanın fark etmediği seslere karşı alışılmadık bir biçimde olumsuz tepkiler verdiği bir hastalık olarak bilinir.

2 Hiperakuzi: Normal işitmeye sahip olan kişileri rahatsız etmeyen seslerden rahatsız olma, sese karşı tolerans problemi yaşama durumuna hiperakuzi adı verilir.

3 Fonofobi: Ses korkusudur ve duyguların düzenlendiği beyin bölgesi ile alakalı bir bozukluktur.

bir öğrencidir. Hastaneden her taburcu olduğumda annem, çevremdeki herkese oğlunun İngilizcesini geliştirmek için kısa süreli yurtdışı eğitimine gittiğini veya birkaç haftalığına değişim öğrencisi olarak eğitim aldıktan sonra eve döndüğünü söyledi. Veya yurtdışındaki bir akrabasının evinde güzel bir tatil geçirdiğimi falan anlatırdı...

Annem henüz gerçeği bilmiyor ama beni tanıyan herkes bunun doğru olmadığını biliyor. Annem benim imajımı değiştirmeye çalışarak gereksiz enerji harcıyor. Durum böyle olsa da annemi durdurmaya hiç niyetim yok açıkçası.

“Dil okuluna giden bir öğrenci olarak tabii ki biraz İngilizce bilmen gerekiyor.”

İngilizce kursuna gitmeyi önerdiğimde annem bana karşı çıkmadı. Kadıncağızın bir anne olarak gururu olduğunu düşünüyorum ve bu nedenle mümkün olduğunca örnek bir çocuk gibi davranmaya çalışıyorum. Annemi üzmeğe böylesi daha iyidir, değil mi? Her neyse, bu yüzden o perşembe günü İngilizce kursuna gittim.

Evden çıkmadan önce kulaklıklarımı takıp düşük sesle klasik müzik dinliyordum ve bu, bende dünyadan kopmak gibi bir his uyandırıyordu.

Ben hâlâ kulak içi, kablolu kulaklıkları kullanıyorum. Çünkü kulak şeklime uygun oldukları için dış gürültüyü çok iyi engelliyorlar. Ayrıca kulaklıkları değiştirdikçe sesler de değiştiği için alışmak benim için çok zor oluyor.

Kaygısız ama bir o kadar da yalnız hissederek üç durak uzaklıktaki İngilizce kursuma doğru yavaşça yürüdüm. Otobüse binersem serinleyebilirdim ama diğer insanlarla iç içe olmayı sevmeyişimden yürüme kararı aldım. Kursu vardikten sonra içecek otomatından bir kola alıp sınıfa girdim. Deok-hwan bana el sallayarak selam verdi. Deok-hwan, kreşten liseye kadar sürekli

benimle olan en yakın arkadaşımıdır. Çok çalışkan ve daha önce hiç bisküvi olmamış biridir. Notlarınızın okulda ilk üçün içinde olması bile okuldaki varlığını kanıtlamaya yeter. Üstelik Deok-hwan kendi yeteneklerinin farkında ve kendini de seviyor. Bu nedenle gelecekte de asla bir bisküvi olmayacak. Deok-hwan'ın yanına oturup kulaklıkları çıkarınca sandalyenin çekilme sesi duyuldu. Bu pek iyiye işaret değildi. Tabii ki kalabalık bir yerde çeşitli seslerin kaçınılmaz olduğu doğru ancak kursta bu tür rahatsız edici seslerin bir araya gelmesi gerçekten sinir bozucuydu. Masanın hafifçe itilmesi veya kapının gıcırdaması gibi günlük normal sesler bile, sessizce odaklanılması gereken bir sınıfta sinir bozucu gürültülere dönüşebilir. Bunların arasında en dayanılmaz bulduğum ses, tükenmezkalemin arkasına sürekli basılmasıdır. Bazen tükenmez bir kalemin ucuna tekrar tekrar basılması gibi önemsiz bir hareket yapıldığında mantık duygumu kaybedebiliyorum. Eğer bilinçsiz bir şekilde bunu yapıyorlarsa, tırnak kemirmek veya saçla oynamak gibi başkalarına rahatsızlık vermeyecek alışkanlıklara yönelmelerini öneriyorum. Özellikle ikinci sırada oturan bonobo¹ kılıklı çocuğa... Ders başladıktan sadece beş dakika sonra kalemle çıt çıt oynamaya başladı ve bunu yapmaya otuz dakika boyunca devam etti. Bu, sınıftan çıkıp gitmediğim sürece görmezden gelemeyeceğim bir davranıştı. Deok-hwan da rahatsız olmuş görünüyordu. Öksürerek çocuğu uyarmaya çalıştı ama çocuk hiç orali olmadı.

Umursamayacağım. Sadece anadili İngilizce olan öğretmenimin söylediklerine ve telaffuzuna odaklanacağım. Kendime bu sözleri söyledikçe ses kulağımdan girip şakaklarıma çarpıyordu. Daha da kötüsü, çatırtı sesine odaklanmaya başladıkça kalemin yuvarlanma sesi, yutkunma sesi hatta İngilizce öğretmenin gülme sesi bile kulaklarımı rahatsız etmeye başlamıştı.

1 Bonobo: Şempanzeye çok benzeyen bir maymun türüdür.

Çaresizce sabrımı zorladım ve sınıftan çabucak kaçma isteğini bastırdım. Nihayet mola zamanı geldiğinde Bonobo masayı cıyk diye iterek yerinden kalktı. Orangutan kılıklı çocukla Bonobo itişerek kapıya doğru gitmeye başladıkları andan itibaren kendimi gergin hissettim. Sonunda Bonobo dengesini kaybetti ve arka sırada duran termosu çarptı. İçecek yere dökülürken o sırada oturan kişi şaşkınlıkla kendini geri çekti. “Ne? Aa, biri varmış. Ne zamandır oradaydın?”

Bonobo alaycı bir şekilde gülerek özür bile dilemeden kapıdan çıkıp gitti. Sıranın sahibi hiçbir şey diyemeden öylece kalakaldı. Bütün sınıf, bir şey olmamış gibi eski haline döndü. Sıra sahibi yüzü kızarak mendil çıkardı. Pantolonunu ve yeri temizledi. Kaşlarımı çatarak o çocuğu uzun uzun inceledim. Kesinlikle bulanıktı.

“Ne oldu?”

“Bisküvi var.”

Deok-hwan gözlüğünü düzelterip gözlerini kıstı ve çocuğun olduğu yöne doğru baktı.

“Kim? O mu? O bir bisküvi mi?”

“Evet.”

“Çok garip. Onu sen de tanıyorsun. Bizimle aynı ortaokula gidiyordu.”

“Hiçbir fikrim yok. Hâlâ bizimle aynı okulda mı?”

“Farklı lisede. Muhtemelen uzak bir yere gitmiştir. Bizim okuldayken... Zorbalığa maruz kalmıştı. Bütün bunlardan sonra şimdi bisküviye dönüşmesi çok şaşırtıcı.”

Deok-hwan'ın şaşırması anlaşılır bir şeydi. Kendisi, ortaokulda zorbalığa uğradığı için özgüveninin düşük olduğu zamanlarda bile bisküviye dönüşmemişti. Fakat hayat herkese o kadar adil davranmıyor ne yazık ki.

“Hangi aşama?”

“1. aşama”

Bisküviler çoğunlukla 1. aşamada kalır. Bunun nedeni; evde, okulda veya toplumda onlara ilgi gösteren en az bir kişi olduğu için kendilerini bu bağ sayesinde korumalarıdır. Okulda ya da kursta zorbalığa maruz kalsalar bile, evlerinde sevgi ve onay gördükleri takdirde 2. veya 3. aşamaya geçmezler.

Bu nedenle bisküvilikte 1. aşama, henüz yok olmamış özgüven ateşinin yeniden canlandırılması bakımından çok önemlidir.

“Sığınağa götüreceksin?”

Sığınak, bisküvilerin özgüvenlerini yeniden kazanmasına yardımcı olmak için kurduğumuz bir tür gizli üs. Bir bisküviyi sığınağa götürmek, özgüveni sağlamlaşana kadar ona yardım etme sözü gibi bir şeydi. Bu yüzden öyle herkesi tak diye götürmüyorduk.

“Hayır. Biraz daha gözlemleyelim.”

Kapüşonumu çektim. Ona hemen yardım etmek gibi bir niyetim yoktu. Bunun yerine, yaygara kopardığı ve Bisküvi'ye kötü davrandığı için Bonobo'dan küçük bir intikam alacaktım. Deok-hwan'a kendimi iyi hissetmediğimi ve eve dönmek isteğimi söylediğimde, “*Seong Je-seong, intikam almak iyi bir şey değildir.*” diyerek sınıftan çıktı. Benim birazdan yapacaklarımı tahmin etmiş ve bu yüzden gitmeyi tercih etmişti.

Sıraların arasından geçerken çantayı taşıyormuş gibi yaptım ve Bonobo'nun masasında ne var ne yoksa çantamla süpürdüm. Ders kitapları ile kalemler yere saçıldı. Kitapları tekrar düzgün bir şekilde masanın üzerine koyduktan sonra içtiğim kolayı da kitapların yanına koydum. Bonobo'nun kalemini elime alıp sınıftan çıktım.

Saçlarını ortadan ayırmış Bonobo görüldü. Orangutan ve nereden çıktığını bilmediğim üç kişi, motosiklet anahtarını atıp tutuyor ve koridordan kakhaha atarak geçiyordu. Sporcu

olduklarından mıdır bilinmez omuzları çok genişti. Neyse ki çöp kutusu Bonobo'nun yanındaydı. Sınıftan getirdiğim kalemi parmaklarımın arasında havalı bir şekilde döndürerek çöp kutusuna kadar yürüdüm.

“Kalemine ‘hoşça kal’ de!”

Bonobo ile göz göze geldiğim anda tükenmezkalemi çöp kutusuna fırlattım. Onlara hafifçe gülümsedim ve içimden de güzel sözler söylemeyi ihmal etmedim.

Harçlıklarınızı biriktirip iyi bir dolmakalem falan alın. Bir sonraki hayatınızda, derste tükenmezkalemle oynayarak diğer çocukların dikkatini dağıtan insanlardan olmayın!

İçim rahatlamış bir şekilde arkama bile bakmadan merdivenlerden indim. O esnada, Bonobo'nun yüzüne iyice bakmak ve yüz hatlarını ezberlemek için arkamı dönüp bakmalıydım diye düşünmeden edemedim. O zamanlar tükenmezkalemini çöpe atıp masasına kola bıraktığım o küçük intikamımın, onunla aramda kalıcı bir bağ oluşturacağını bilmiyordum. Düşmanımın en ufak şeyden bile kin güdüp intikam almaya çalışan bir insan olduğunu ilk görüşte nasıl anlayabilirdim ki? O yüzden birkaç gün sonra yaşanacak talihsiz olaylardan bihaber, intikamımı aldığımı ve bu gece rahat uyuyabileceğimi düşünerek kurstan çıktım.

Kursu astıktan sonra eve gitmenin anneme saygısızlık olacağını düşündüğüm için akşama kadar sokaklarda boş boş dolandım. Kursun bitiş zamanına denk getirerek eve rahat bir şekilde gittim ve ön kapıyı açtığımda karşımda teyzemi görünce şaşırdım.

“Ah, benim yakışıklı yeğenim. Geldin mi? Hastaneden taburcu olduğuna çok sevindim. Artık o tatlı yüzünü sık sık görebileceğim.”

Teyzem bir şeyler söyleyerek annem ile babamın düğün fotoğrafının bulunduğu çerçevenin parçalarını elektrikli süpürge ile süpürüyordu.

“Teyze, neden evi süpürüyorsun? Çerçeve nasıl kırıldı?”

“Ablam kırdı.”

“Neden?”

“Yetişkinlerin sorunları yüzünden.”

Teyzemin sakince yaptığı açıklama bu şekildeydi. Teyzem bir insan hakları şirketinde çalışıyor ve çok sayıda çağrı alıyor. Kısa bir süre önce, işyerindeki patronuyla ilgili sorun yaşadığını söyleyen bir danışan gelmiş. Danışan, patronunun kendisi ile flört etmeye çalıştığını söylediğinde, patronu sadece iş ile ilgili tavsiyeler verdiğini iddia ederek bu olaydan kurtulmaya çalışmış. O işin patronu da babam, yani teyzemin eniştesiymiş.

“Dünya ne kadar küçük, öyle değil mi?”

Küçük bir dünyada yaşayan teyzem olayı ablasına anlatmış, ablasının kocası acilen çağırılmış ve bu konunun sonuçları oturma odasında tartışılmıştı.

“Şu anda içerideki odada tartışıyorlar.”

Birkaç saniye içinde annemin bağırıldığını ve babamın bahaneler uydurduğunu duydum. Arada ağlama sesi de geldiğine göre ikisinden birinin ağladığını anlamak mümkündü.

“O zaman boşanacaklar mı?”

Bu babamın ilk skandalı değildi. Dört yıl önce, bir alışveriş merkezi işleten ve sözde aktör olan birine sponsor olma planıyla yakalanmıştı. Babam onu da inkâr etmiş ve sadece iş ilişkisinin bir parçası olarak söz konusu şahsa yardım ettiğini söylemişti.

O zaman da annemin yanında olan teyzemin ifadesine göre annem, kırk yıl boyunca duyduğu tüm kelimelerden daha uzun bir süre, “Sponsoooooor” diye bağırarak ve ardından babamın sırtına yumruk atmıştı. Bundan sonra asla tasarruf falan yapmayacağını, hoş tasarruf yapsa da eline hiçbir şey geçmediğini babamın yüzüne haykırmıştı.

O andan itibaren annem ev alışverişini takıntı haline getirdi. Eline geçen her kuruşu harcamaya kararlıymış gibi her gün bir şeyler satın alıyordu. Ve babamı affettiğinden beri çok yemesine rağmen her yıl kilo alıyordu. Annem eskiden de biraz kiloluydu ama babamın skandalından sonra sürekli kilo almaya devam etti.

Benim bakış açım göre annemin dev bir suaygırına dönüşmesi önemli değil. Herhangi bir sağlık sorunu yaşamaması benim için yeterli. Teyzem annemin iki katı kadar ama gayet iyi yaşıyor. Sorun şu ki, teyzem mutlu bir şekilde lezzetli yemekler yiyerek kilo alırken annem ise ihanet duygusunun yarattığı o boşluk yüzünden kilo alıyor. Ne kadar alışveriş yaparsa yapsın bu boşluğu dolduramıyor ve bu da onun şişmanlamasına yol açıyor. Bu yüzden belki de yarasını deşip bir sonuca varması onun için daha iyi olacaktır.

“Teyze, bugün burada mı kalacaksın?”

“Hayır. Onları ben kışkırtmadım ama sonuçta neler olduğunu gelip ispiyonlamış gibi olduğum için şu an bu haldeler. Nasıl burada uyuyabilirim? Şunu temizleyip gideceğim. Neden sordun?”

“Hiç. Bugün annemin yanında olmanı isterdim.”

“Bu gece ikisinin de içleri rahatlayana kadar kavga etmeleri çok daha iyi olacaktır. Hatta sen de evde durma. Bu olay bir sonuca varana kadar bende kalmak ister misin?”

“Ben iyiyim. Kalacak yerim var.”

Teyzeme kibar bir şekilde gülümsedikten sonra odama girip eşyalarımı bavula yerleştirdim. Böyle olacağını bilseydim hastaneden taburcu olduğumda bavulumu boşaltmazdım. Derin bir nefes aldıktan sonra duvarda asılı olan manzara resmine baktım.

Her zaman cennet gibi bir manzara hayal ettim. Mavi gökyüzünde süzülen beyaz kümülüs bulutları ve rüzgârın estiği

tarafa göre yön değiştiren bir rüzgârgülü. Onun üstünde ara ara uçan küçük kuşların olduğu sakın bir manzara. Her zaman içten içe, doğal bir ortamda yaşamayı dilerim. Bahçemde çeşit çeşit çiçek olsun, çiçekler mevsimlerle birlikte açıp solsun ve rüzgârın sesinden başka bir şey olmasın.

Ama şu an bulunduğum yer huzurlu ve güzel bir manzara olmaktan çok uzaktı. Oturma odasından tekrar kavga sesleri yükseldi. Derin bir nefes aldım ve Hyo-jin'i aradım.

"Yine babandan azar mı işittin? Seni tekrar hastaneye mi göndermek istiyor?"

Hyo-jin, Deok-hwan'ın anaokulundan sınıf arkadaşı ve benim kurtardığım kişilerden biri. O zamanlar Hyo-jin, 3. aşama bir bisküviydi. Zavallı kız, kendisini dünyadaki en kötü varlık olarak nitelendirdiği gibi yok olmanın da eşiğine gelmişti.

Bisküvinin ne olduğunu bile bilmeyen küçük bir çocuktum ve sokaklarda dolaşırken tanımadığım bir ara sokakta, bir köpek tarafından pusuya düşürülen Hyo-jin ile karşılaştım. Kızcağız o kadar bulanıktı ki az kalsın yanından geçip gidecektim, neyse ki ağlama sesinden onu fark ettim Hiç tereddüt etmeden koştum, tüm gücümle köpeğe tekme attım ve ardından Hyo-jin'le el ele tutuşup oradan kaçtık.

O gün Hyo-jin'in elinden tutup sokağa doğru koştuğumda yaşanan iki tesadüf, bana hâlâ bir mucize gibi geliyor. Birincisi, sanat okulundan çıkarken Deok-hwan ile karşılaşmamızdı. Deok-hwan beş yaşındaydı ve şimdikininki aksine gözleri çok iyi görüyordu. Yan tarafıma baktı ve koşmaktan bitkin düşmüş olan Hyo-jin'i fark etti.

Deok-hwan onun kim olduğunu sorduğu anda Hyo-jin'in yüz hatları, boya kalemiyle birkaç kat boyanmış gibi biraz daha netleşmişti.

Deok-hwan ve ben Hyo-jin'in elinden tuttuk ve evine kadar birlikte yürüdük. Ön kapıda Hyo-jin'in babasıyla karşılaşmamız